

ligere kan godtgøre Nødvendigheden af det af mig fremsatte Forslags Vedtagelse, for saa vidt der skal gøres noget virkeligt i denne Sag. Først skal jeg da sige, at det staar for mig som noget ret ubegribeligt, at de ærede Medlemmer med det ærede Medlem fra Frederiksborg i Spidsen have fremsat dette Forslag. Jeg har jo ikke Lov til at forudsætte, og vil heller ikke sige, at de derved med Villie have søgt at lægge denne Sag Hindringer i Vejen, men det forekommer mig, at man ved dette Lovforslag meget let kunde hindre det af mig fremsatte Forslags hurtigst mulige Fremme i dette Ting. Baade de Herrers Lovforslag i og for sig og navnlig det Tidspunkt, paa hvilket det er fremsat, faa Dage efter, at vi havde fremsat vort Forslag, leder let til at tro, at det i Virkeligheden kun er, hvad man vil kalde et Paradennummer. Men er det kun et Paradennummer, er det et meget daarligt Paradennummer. Det ærede Medlem, der fremsatte dette Lovforslag, sagde, at alt hvad der havde Karakteren i en saadan Sag af Kapløb og den Slags Ting, var absolut forkasteligt, men det forekommer mig, at Fremsættelsen af dette Forslag, efter at vi havde fremsat vort Forslag, som skulde løse denne Opgave, i høj Grad ligner et Kapløb. De Herrers kunne jo meget godt komme med i denne Sag ved at arbejde paa det af os fremsatte Forslag, og det var der saa meget mere Grund til, som jeg ikke kan indse, at de paa nogen Maade eller i alt Fald i tilstrækkelig Grad kunne løse den foreliggende Opgave ved at gennemføre det af dem fremsatte Forslag. Det fastslaar nemlig ingen som helst Pligt til at yde Hjælp til de indkaldte, og naar det ikke fastslaar nogen Pligt fra Statens eller Kommunens Side til at yde denne Hjælp, sikres der heller ikke de indkaldtes Familier nogen som helst Ret til at kræve denne Hjælp. Fremsættelsen af et saadant Forslag er i Virkeligheden en meget daarligt Tjeneste at gøre disse Mennesker.

Forslaget indeholder to Paragraffer, og dertil er der i og for sig intet at sige, naar disse Paragraffer kun vare af lodigt Indhold. I § 1 staar, at saafremt der i Anledning af ekstraordinær Indkaldelse til Hæren eller Søværnet ydes Understøttelse

af de fri Fattiggasser eller af Københavns Understøttelsesforening, skal Staten yde $\frac{3}{4}$ af den Hjælp, der paa den Maade gives. Altsaa: saafremt der gives Hjælp, men der paalægges ikke de fri Fattiggasser eller Københavns Understøttelsesforening nogen som helst Pligt i saa Henseende, og man kan jo heller ikke paalægge en privat Forening en saadan Pligt. Den ærede Ordfører for Højre udtalte ved Forelæggelsen af dette Forslag, at det maa sikkert anses for rigtigt, at Staten sørger for, at ingen af de indkaldtes Familier savner den fornødne Støtte. Ved at vedtage dette Forslag opfylder man imidlertid ikke det Ønske, den ærede Ordfører har fremsat, at Staten skal sørge for, at ingen savner den fornødne Støtte, thi hvis denne Lov vedtages, kunne de vedkommende ikke gøre noget som helst Krav gældende. Motiveringen falder altsaa ved Siden af den Tanke, man har haft ved Fremsættelsen af Forslaget. Her er, som sagt, ingen som helst Pligt, det overlades ganske til de vedkommende Fattiggassers Bestyrelser og for Københavns Vedkommende til en privat Forening at yde de indkaldtes Familier den nødvendige Hjælp.

Jeg tror nu ikke, at det vil blive muligt at gennemføre et Lovforslag, hvorved det paalægges Staten at træde i Forhold til en privat Understøttelsesforening, og ogsaa af den Grund vil dette Lovforslag bidrage til at lægge Hindringer i Vejen for denne Sag. Hvad kan det nytte at opstille saadanne rent umulige Krav? Og hvorledes kan man overhovedet fra den ærede Ordførers Side sige, at ingen maa savne den fornødne Støtte, naar man faktisk ved det Lovforslag, man fremsætter, ikke naar at opfylde dette Krav? I det hele vil jeg sige, at jeg forstaar ikke denne Højres pludselige Kærlighed til de fri Fattiggasser. Det er jo givet og blev ogsaa bemærket under den foregaaende Sag paa Dagsordenen, at i de Kommuner, hvor Højre har haft Magten, have disse Kasser kun haft ganske faa Penge at arbejde med, og det er karakteristisk, at samtidig med, at Hr. Estrup staar i Landstinget og taler med Henblik paa de fri Fattiggasser om manglende Ansvar og manglende Regnskabs-Aflæggelse fra Bestyrelsernes Side, forelægger Hr. Estrups Partifæller . . .